

HISTORIE: AT PRAKTISERE VENLIGHED⁵²

Det var en rolig og varm forårseftermiddag. Toget kørte bumblende afsted gennem forstæderne til Tokyo i Japan. Vores togvogn var forholdsvis tom, der var nogle mødre med deres små børn i klapvogne og nogle unge, der skulle ind til byen og shoppe.

Toget stoppede ved en station. Dørene åbnede sig, og pludselig blev roen afbrudt af en mand, der kom ind i togvognen, samtidig med han voldsomt og aggressivt råbte op. Det var svært at forstå, hvad manden sagde, men han lød meget ophidset. Manden var høj, muskuløs, beskidt og beruset.

Manden råbte højt og slog ud efter en kvinde, der stod med sit lille barn i en klapvogn. Kvinden faldt ned på sædet bag sig og landede oven på et ældre ægtepar. Hendes lille barn så til med et skræmt udtryk.

Toget kørte bumblende videre, alle passagerer stod nu helt stille, frosne af angst.

Jeg rejste mig op, jeg var 22 år og i ret god form. Jeg følte, at jeg måtte gøre noget. De sidste par år havde jeg trænet aikido regelmæssigt – og jeg var ret god til det, hvis jeg selv skulle sige det. Det eneste problem var, at mine kampevner aldrig var blevet afprøvet i rigtig kamp. Under træning fik vi ikke lov at kæmpe. Min træner sagde altid:

"Aikido er en kunst, der handler om forsoning. De, der ønsker at kæmpe, har misforstået hensigten med aikido".

"Hvis du prøver at dominere folk, har du allerede tabt".

"I aikido træner vi i at løse konflikter, ikke starte dem".

Jeg kunne høre min træners ord i mit hoved, men i mit hjerte havde jeg et brændende ønske om at hjælpe de uskyldige ved at angribe den skyldige. Jeg følte mig modig og handlekraftig. Så er det nu – folk er i fare, og jeg bliver nødt til at gøre noget hurtigt, så der ikke er flere, der kommer til skade – sagde jeg til mig selv og rejste mig op.

Da manden så, at jeg rejste mig op, sagde han, *"Aha, en turist! Du har vist brug for at lære de japanske manerer bedre at kende"*. Jeg kiggede på manden med foragt og afsky – jeg planlagde, hvordan jeg ville smadre ham. Men han skulle først slå, så jeg havde en grund til at slå ham.

"Ok – så kan du lære det," sagde manden og kom truende hen imod mig.

Historien fortsætter på næste side....

Pludselig var der en stemme, der råbte "hey!". Det var mærkeligt. Jeg husker tydeligt den underligt glade, varme og imødekommende stemme, som en ven, der genså en kær gammel ven efter mange år. "Hey!" lød det igen i samme lette tonefald. Den fulde mand og jeg kiggede til vores side, og der stod en lille, spinkel japansk mand i kimono. Han må have været over 70 år gammel. Han kiggede op på den fulde mand med et levende og imødekommende udtryk, som om han havde den bedste nyhed at fortælle. "Kom her ... kom her og snak," sagde den gamle mand i en let tone og signalerede til den fulde mand, at han skulle komme over og sidde ved siden af ham. Den store fulde mand stillede sig truende hen foran den gamle mand og råbte, "Hvorfor fanden skal jeg dog tale med dig?".

Jeg stod nu bag den fulde mand og iagttog ham nøje. Hvis han så meget som løftede sin arm, ville jeg angribe ham. Den gamle mand fortsatte med at tale venligt med den fulde mand.

"Hvad har du drukket?" spurgte han nysgerrigt. "Jeg har drukket sake, men det rager ikke dig," svarede den fulde mand vredt tilbage. "Ah, fantastisk, absolut fantastisk – ser du, jeg elsker også sake. Hver aften sidder min kone og jeg og drikker varm sake på vores lille bænk i baghaven, mens vi holder øje med et bestemt kakitræ i vores have – selv når det regner. Min tipoldefar plantede det træ, og det betyder meget for os. Derfor holder vi altid øje med, hvordan det har det. Kakitræet har klarer det bedre, end vi troede – på trods af sidste års isvinter og den dårlige kvalitet af jord, som det står i."

Den fulde mand gjorde sit bedste for at følge den ældre mands fortælling. Hans ansigtsudtryk blev mildere. "Ja, jeg kan også lide kakitræer". Hans stemme var blevet roligere og mere tøvende. "Ja ...," sagde den gamle mand smilende, "og jeg er sikker på, at du har en fantastisk kone". "Nej," sagde den fulde mand trist, "min kone døde". Den fulde mand begyndte at græde. "Jeg har ingen kone, jeg har ikke noget hjem, og jeg har ikke et job ... jeg skammer mig sådan". Tårernetrillede ned ad hans kinder, og hele hans krop rystede. Jeg hørte den gamle mand med stemmen fuld af sympati sige, "Ja, det er en svær situation, du står i. Sæt dig her, og fortæl mere".

Jeg iagttog det hele på afstand med undren og beundring. Jeg skammede mig. Toget stoppede. Det var den station, hvor jeg skulle af. Den fulde mand sad nu roligt i sit togsæde.

Den gamle mand stod af toget sammen med mig. Han smilte til mig og sagde, "Bedre held næste gang". Jeg havde lært en lektie: Det, jeg ville gøre ved hjælp af muskler og kamp teknik, havde den gamle mand gjort ved hjælp af venlighed.

Jeg havde set aikido afprøvet i rigtig kamp, og de vigtigste ingredienser havde været imødekom-menhed, indlevelse og venlighed. Jeg indså, at venlighed også er en styrke.